

Verdrag, op 28 juni 1952 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar 35ste zitting aangenomen, betreffende minimum normen van sociale zekerheid

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 21 november 1963.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 25 november 1963.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 25 december 1963.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens de tekst en de vertaling in het Nederlands van het op 28 juni 1952 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar 35ste zitting aangenomen Verdrag nr. 102 betreffende minimumnormen van sociale zekerheid (*Trb.* 1953, 69)¹⁾ over te leggen met het oog op het voornemen tot aanvaarding van Deel IX van het verdrag.

Een toelichtende nota ter zake gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal Deel IX, evenals de overige bepalingen van genoemd verdrag, alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

Toelichtende nota

Bij de wet van 19 juli 1962 (*Stb.* 320) werd het op 28 juni 1952 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar vijfendertigste zitting aangenomen Verdrag betreffende minimumnormen van sociale zekerheid, 1952 (*Trb.* 1963, 37) goedgekeurd.

Deze goedkeuring gold de aanvaarding van alle in het verdrag genoemde verplichtingen, met uitzondering van die welke vervat zijn in Deel IX, handelende over de uitkeringen bij invaliditeit. Te dien aanzien bepaalde artikel 2, tweede lid, van genoemde wet, dat de verplichtingen van Deel IX niet aanvaard zouden worden zonder voorafgaande goedkeuring door de Staten-Generaal.

Zoals destijds in de desbetreffende memorie van toelichting (Bijlage *Handelingen II* 1957/58, 5048, nr. 3, blz. 7, linkerkolom) werd medegedeeld, moet ingevolge het bepaalde in artikel 56 van het verdrag de uitkering bij invaliditeit, te verlenen aan een gehuwde man met twee kinderen, bestaan uit een periodieke betaling van een uitkering, welke, vermeerderd met het bedrag van de kinderbijslag, tenminste gelijk is aan veertig procent van het loon van een volwassen ongeschoolde mannelijke arbeider.

De ingevolge de Invaliditeitswet en de diverse toeslagwetten verleende uitkeringen, vermeerderd met het bedrag van de kinderbijslag, bleven tot voor kort beneden dit percentage.

Nu inmiddels bij de wet van 19 december 1962 (*Stb.* 534), houdende een interimregeling voor invaliditeitsrentetrekking, met ingang van 1 januari 1963 de invaliditeitsrenten door middel van een bijslag opgetrokken zijn tot 80, resp. 65 pct. van het loon van een ongeschoolde arbeider — afhankelijk van de invaliditeitsklasse, waarin de rentetrekker is ingedeeld —, kan Nederland de verplichtingen, voortvloeiend uit Deel IX, aanvaarden.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*
G. M. J. VELDKAMP.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
V. G. M. MARIJNEN.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

¹⁾ Nedergelegd ter griffie ter inzage van de leden.